

Arrest

nr. 283 166 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 juni 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 8 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker minimum 23 jaar oud was. Verzoekers vingerafdrukken werden voordien reeds op 16 september 2021 genomen in Slovenië (Eurodac). Op 24 mei 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Slovenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 28 september 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 08/06/2021
Overdracht CGVS: 28/03/2022

U werd op 20 juni 2022 van 14 uur tot 17.45 uur gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat Meester Jean-Robert KAKIESE LOWAMBUY was loco Meester Dirk GEENS hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, G. I., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van etnie Tadzjiek te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Karizak gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. U hebt steeds op dezelfde plaats gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent een soenniet. U ging tot de achtste klas naar school. U beweert minderjarig te zijn en geboren te zijn op 3 mei 2005. U bent de jongste in een gezin van vier kinderen. Sinds uw kindertijd bent u verloofd met S.(...) Uw enige zus A.(...) en broer A.(...) studeerden aan de Khosk middelbare school. Uw oudere broer A.(...) H.(...) werkte als militaire arts in Helmand toen de taliban de macht in Afghanistan overnamen. Uw moeder werkte als gynaecoloog in de Sehi Clinic nabij uw woonplaats. Uw vader werkte als manager bij de Afghaanse inlichtingendienst.

Voor een geheime missie werd uw vader naar Kabul uitgestuurd naar de woning van overheidscommandant T.(...) waar hij als tuinman werkte. De commandant werd door de toenmalige overheid als verdacht beschouwd. Als dekmantel nam uw vader u mee en werd u tewerkgesteld als hulpje van de kok van de commandant. U was toen 15 jaar oud en deed dit een zestal maanden. Op een dag waren jullie er getuige van een moord gepleegd door de commandant. De commandant bedreigde jullie zodat jullie dit zouden verzwijgen.

Op 2 januari 2020 werd u samen met uw zus onderweg naar school ontvoerd door de taliban. De avond voordien werden uw vader en broer ontvoerd door de taliban toen zij de landbouwgronden wilden irrigeren. Sindsdien hebt u geen nieuws van hen. Samen met uw moeder en zus had u de nacht doorgebracht bij uw maternale tante in Khoshkak. Omdat u tattoos hebt wilden de taliban u ophangen. Op de derde dag van uw ontvoering slaagde u erin weg te vluchten. Met een glasscherf sneed u de touwen waarmee u aan een boom was vastgebonden door. U liep weg. Om te ontsnappen aan de taliban sprong u in een rivier. Iemand redde u uit het water en bracht u naar het ziekenhuis van Wazir Akbar Khan in Kabul. U bleef er één week gehospitaliseerd. U bleef nog een dag in Kabul en nam een bus naar de provincie Jalalabad. Van daar uit reisde u per wagen naar Torkham en stak u de grens met Pakistan over. Via Baluchistan ging u naar Iran en reisde verder naar Europa. U verliet op 8 of 9 januari 2020 Afghanistan. U was uiteindelijk een jaar onderweg om België te bereiken. Op 8 juni 2021 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Slovenië aangezien uw vingerafdrukken daar waren genomen op 24 mei 2021 in het kader van een asielaanvraag. Slovenië aanvaardde, u bleef echter in België. Uw maternale oom Y.(...) M.(...) N.(...) en uw grootmoeder verblijven ook in België. In België hebt u een Afghaanse vriendin, Z.(...). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Tevens haalde u aan het vorige Afghaanse regime te vrezen.

Op 19 juli 2022 werd u door de Belgische autoriteiten aangehouden wegens een verdenking van verkrachting van een meerderjarige na toediening van verdovende middelen. Op 20 juli 2022 werd u opgesloten in de gevangenis van Dendermonde, maar intussen in vrijheid gesteld.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw originele taskara en een kopie van de taskara van uw ouders neer, alsook een kopie van de werkbades van uw ouders. Daarnaast legt u een kopie van de legerbadge van uw broer A.(...) H.(...) neer, een kopie van enkele diploma's van uw broer, een kopie van enkele attesten en certificaten van uw broer met betrekking tot zijn job als militaire arts (rang kapitein) bij het voormalige Afghaanse leger (Afghan National Army).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 20 juni 2022 dat u geboren bent op 3 mei 2005 en dus heden slechts 17 jaar oud zou zijn (CGVS, p. 6). Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 6 juli 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van het medisch onderzoek op datum van 28 juni 2021 een leeftijd bezit van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is en uw leeftijd waarschijnlijk nog hoger is. Dit betekent dat u heden minstens 24 jaar oud bent. De vaststelling dat u zich onterecht voordoet als nog steeds minderjarig, u zegt immers tijdens uw persoonlijk onderhoud van 20 juni 2022 op het CGVS niet akkoord te zijn met de leeftijdsbeslissing uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) en houdt vol nog steeds minderjarig te zijn, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. U tracht doelbewust de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit wordt nog bevestigd door het feit dat u blijkbaar in Slovenië bij het indienen van uw verzoek daar een andere geboortedatum opgaf, namelijk het jaar 1998 (zie administratief dossier). Het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind kan bijgevolg niet op u worden toegepast.

De vaststelling dat uw leeftijd, zoals blijkt uit uw leeftijdsonderzoek, niet overeenstemt met wat u verklaart, met name dat u bij aankomst in België ongeveer 16 jaar oud zou zijn geweest, en zelfs meerdere jaren afwijkt van dit onderzoek; maakt dat uw aangehaalde bezigheden en dagdagelijkse activiteiten in Afghanistan evenmin geloofd kunnen worden. Zo stelt u dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan nog school liep en in de achtste klas zat (CGVS, p. 19). U verliet Afghanistan in 2020 en was een jaar onderweg om vanuit Afghanistan België te bereiken (CGVS, p. 8). U zei ook bij uw vertrek uit Afghanistan nog te studeren en te werken als hulpje van een kok (CGVS, p. 14). U omschrijft zich tevens als een 'kind' toen u nog in Afghanistan woonde, en dat u om die reden geen namen van Daesh-leiders uit Paghman kan opnoemen ondanks dat u aanvoert dat leden van Daesh mensen gedood hebben in Paghman (CGVS, p. 21). Gelet op uw leeftijdsbepaling kan er echter worden vastgesteld dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan al geruime tijd meerderjarig was en al zeker geen kind kan genoemd worden. Immers, kort nadat u een verzoek indiende op 8 juni 2021, toont uw leeftijdsonderzoek aan dat u op dat moment minstens 23 jaar oud was. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS steeds in Afghanistan te hebben gewoond, een jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België en dezelfde dag van uw aankomst uw verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p. 8). Dit betekent dat u gezien het leeftijdsonderzoek bij uw vertrek uit Afghanistan ongeveer 22 jaar oud was en u allerminst minderjarig was bij uw vertrek. Dat u nog in de achtste klas van de middelbare school zat en uw vader hielp als hulpje van een kok bij een commandant, kan aldus niet in overeenstemming worden gebracht met de vaststelling aangaande uw werkelijke leeftijd. Wat uw daadwerkelijk profiel is en wat u deed in Afghanistan voor uw komst naar België, is bijgevolg niet duidelijk. In weerwil van uw medewerkingsplicht, hebt u aldus geen zicht geboden op uw werkelijk socio-economisch profiel en activiteiten en bezigheden in Afghanistan voor uw komst naar België. U doet hiermee verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Als bewijs voor uw minderjarigheid verwijst u naar de voorgelegde taskara (CGVS p. 6). Met uitzondering van uw taskara legt u geen andere persoonlijke identiteitsdocumenten neer waaruit uw profiel en identiteit mag blijken. Uw taskara toont mogelijk uw identiteit en herkomst aan maar deze is gezien onderstaande vaststellingen twijfelachtig. Uit de vertaling van de voorgelegde taskara blijkt dat u 16 jaar oud zou zijn geweest in het jaar 1400 (omgezet gregoriaanse kalender 21 maart 2021 – 21 maart 2022), wat gelet op uw leeftijdsbeslissing geenszins kan aangenomen worden. Objectieve informatie waarover het CGVS beschikt toont ook aan dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is gezien de hoge graad van corruptie bij het uitreiken en bekomen ervan. Bovendien is het alom bekend dat zowat alle Afghaanse documenten kunnen en worden nagemaakt. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Aldus heeft deze taskara geen bewijswaarde.

In het licht van voorgaande kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u de tattoos op uw beide armen, vingers aan de linkerhand en hals liet plaatsen in Afghanistan toen u 13 jaar oud was (CGVS, p. 25). Dat u op dergelijke jonge leeftijd in een traditionele conservatieve maatschappij als deze in Afghanistan de beslissing nam om zich te laten tatoeëren en daartoe ook de mogelijkheid had, is in het geheel niet aannemelijk. Ook dit gegeven ondersteunt nog maar eens uw bedrieglijke verklaringen over uw leeftijd.

Bovendien is het opvallend dat u aanvankelijk ook niet meer weet waar in Afghanistan u zich zou hebben laten tatoeëren. Pas wanneer het CGVS u vraagt om welke reden u zich de plaats niet meer kan herinneren gezien dit moeilijk zonder blijvende indrukken kan zijn geweest, zegt u plots dat het in een winkel van het winkelcentrum nabij Koti Sangi (Kabul) was. Dat u dit voorheen niet wist te vertellen en u aldus geen blijk gaf van enige spontaniteit dienaangaande, overtuigt niet. Evenmin weet u hoeveel u hiervoor hebt betaald. Dat uw ouders hiervoor hebben betaald en u spaargeld bewaarde in een spaarvarken om de tattoos te betalen, overtuigt al evenmin. De vraag die zich hier bijkomend opdringt is welke uw effectieve verblijfplaats was toen u zich liet tatoeëren. U hebt hier allerminst zicht op geboden en laat het CGVS ook hierover in het ongewisse.

Daarnaast kan er evenmin omwille van het door u aangehaalde profiel van uw ouders en broer, die voor de vorige Afghaanse overheid zouden hebben gewerkt, automatisch een vrees voor vervolging in uw hoofde worden vastgesteld. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren, maar u blijft hierbij in gebreke. Uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven bevatten voorts diverse tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden zodat er niet het minste geloof aan kan worden gehecht.

Zo beweert u naar aanleiding van het profiel van uw vader, die voor de inlichtingendiensten werkte, te zijn ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 9). U voegt eraan toe dat uw broer, die voor het Afghaanse leger werkte, niets te maken heeft met uw verzoek om internationale bescherming hier. Ook uw moeder, een gynaecologe, en haar werkzaamheden koppelt u niet aan uw vluchtproblematiek. Uw kennis over de job van uw vader is uiterst gering zodat u niet weet te overtuigen. Gevraagd meer te vertellen over de taken en functie van uw vader bij de Afghaanse inlichtingendienst, slaagt u er niet in een verdere toelichting te geven. U herhaalt louter dat uw vader werkte voor de inlichtingendienst (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd meer te vertellen over het werk van uw vader, geeft u toe het niet te weten en niet naar zijn werk te zijn geweest. Ook wanneer het CGVS u daarop vraagt te vertellen wat u wel weet over de job van uw vader, geeft u het volgende nietszeggende antwoord: "als ik kind was wist ik niet wat vader deed, alleen dat hij voor de overheid werkte, hij kwam met zijn kleren in burger thuis en hij ging naar zijn werk. Later kwam ik te weten dat mijn vader voor de inlichtingendienst werkte". Opnieuw blijft u het antwoord schuldig gevraagd wat u dan weet over de eigenlijke dagtaken van uw vader, die nochtans volgens uw verklaring dertig à veertig jaar die job had (CGVS, p. 13). Wanneer het CGVS u later vraagt wat uw vader deed in het huis van commandant T.(...), antwoordt u uitsluitend dat hij tuinier was en vernoemt u merkwaardig genoeg niets over zijn geheime opdracht (CGVS, p. 26). Daarop gevraagd wat de geheime missie dan was van uw vader bij de commandant, herhaalt u dat hij de tuin onderhield en bloemen plantte. U lijkt enigszins te weigeren een poging te doen de vraag van het CGVS te begrijpen. Uiteindelijk beweert u dat uw vader toch een geheime missie uitvoerde omdat de overheid deze commandant 'misschien verdacht', maar meer concrete informatie verschaft u niet. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook uiterst gering en zeer oppervlakkig te noemen. Gelet op de betekenis van het profiel van uw vader in uw vluchtrelaas, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte hierover bent. Dat u dit niet bent, tast de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven ernstig aan.

Wat betreft uw verklaring dat u en uw vader getuige waren van een moord op het domein van commandant T.(...), kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over de hoedanigheid van uw vader als geheime agent tewerkgesteld bij T.(...) en u als het hulpje van de kok als onderdeel van de geheime missie van uw vader, brengt u ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident bij T.(...) ernstig in het gedrang. U weet opvallend weinig te vertellen over deze commandant T.(...). Gevraagd wie hij is, zegt u aanvankelijk dat hij "commandant van T.(...)" is. Om verduidelijking gevraagd, blijft ook uw volgende antwoord algemeen en zegt u dat hij "een dief, moordenaar, kidnapper" is en dat u het verder niet weet (CGVS, p. 26). Wanneer het CGVS verdere vragen stelt over zijn profiel herhaalt u nog maar eens dat de man een commandant was maar u licht niet toe te specificeren of deze man als commandant voor een specifieke instantie of organisatie werkte. Uiteindelijk beweert u dat hij commandant was van politiedistrict 5. Nog steeds is het niet duidelijk binnen welke instelling of departement de man werkte en/of hij deze titel van 'commandant' enkel als deel van zijn roepnaam droeg of als titel van zijn functie. Bovendien is het merkwaardig te noemen dat u het moordincident bij commandant T.(...) waarvan u en uw vader getuige zouden geweest zijn pas bij het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde en niet eerder, terwijl u ruim voldoende tijd had om dit te doen (CGVS, p. 28). Voorts haalt u geen verdere moeilijkheden met betrekking tot deze commandant naar aanleiding van dit incident aan. U baseert uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan op het profiel van uw vader bij de Afghaanse inlichtingendienst en uw problemen met de taliban die hieruit zouden vloeien.

U maakt dan ook niet aannemelijk op basis van de moord bij T.(...), indien waarachtig, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te lopen.

Uw beschrijvingen van uw ontvoering door de taliban en uw verdere moeilijkheden met de taliban zijn eveneens dermate oppervlakkig en weinig doorleefd dat deze ook al niet kan overtuigen. Allereerst is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u en uw zus de dag na de verdwijning van uw vader en broer jullie gewone dagdagelijkse activiteiten verderzetten en naar school gingen (CGVS, p. 23). Evenmin blijkt dat u en uw zus specifieke veiligheidsmaatregelen hadden genomen op weg naar school. Nochtans was uw familie uiterst bezorgd over de veiligheid van uw vader en uw broer toen zij hen de avond voordien niet konden vinden. Uw oom, die kolonel is, werd zelfs ingeschakeld om meer te weten te komen. U geeft evenmin een logische verklaring om welke reden jullie de dag na de verdwijning van uw vader en broer gewoon naar school gingen. Immers kon al vermoed worden dat hen iets was overkomen gezien er werkelijk geen spoor van hen te vinden was. U zegt het ook niet te weten waarom dit was. Inzake uw eigen ontvoering bent u eveneens vaag in uw verklaringen. Hoewel u beweert zelf twee à drie dagen te zijn vastgehouden door de taliban, kan u bitter weinig vertellen over deze talibs die u vasthielden. Gevraagd wat u over hen weet, zegt u enkel dat u het niet weet, niets weet en dat u vastgebonden was (CGVS, p. 24). U weet evenmin waar u door de taliban werd vastgehouden (CGVS, p. 23). Dat uw vasthouding door de taliban dermate amateuristisch was dat u in staat was om vastgebonden aan een boom een glasscherf te bemachtigen van een gebroken fles om zich te bevrijden, zoals u omschrijft, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen en is van een te grote toevalligheid om geloofd te worden. Aan zulk toeval kan enkel geloof worden gehecht in geval van uitermate geloofwaardige verklaringen, hetgeen allerm minst het geval is. Dat u vervolgens niet opgemerkt wordt door de taliban wanneer u van het erf waar u was vastgebonden aan een boom via het huis van de taliban wegloopt, is opnieuw opmerkelijk te noemen. Het is echter het vervolg van uw vluchtweg die dermate weinig feitelijk is en elke vorm van doorleefdheid ontbreekt, waardoor uw verklaringen helemaal niet meer ernstig kunnen genoemd worden. Zo beweert u een rivier te zijn ingesprongen, ergens heen gedreven te zijn en door iemand uit het water te zijn gevist om vervolgens bij bewustzijn te komen in een ziekenhuis in Kabul. Dat u in deze omstandigheden nog levend uit het water werd gevist terwijl u bewusteloos was en voordien ernstig geslagen was door de taliban, is opnieuw een groot geluk of groot toeval te noemen maar is niet aannemelijk. U weet verder niet door wie u uit het water werd gehaald (CGVS, p. 27). U beschikt evenmin over enige documenten die uw hospitalisatie van een week in dat ziekenhuis in Kabul kunnen aantonen (CGVS, p. 12).

Aangestipt dient te worden dat uw verklaringen op het CGVS over de dreigementen die u van de taliban ontving ook tegenstrijdig zijn, opnieuw een indicatie dat wat u zegt bedrieglijk is. Zo verklaart u aanvankelijk dat de taliban u wilden ophangen maar dat u kon ontsnappen (CGVS, p. 22), terwijl u even later verklaarde dat de taliban u wilden inlijven om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 23). Dat de taliban verschillende doelstellingen hadden met uw ontvoering, is aldus niet coherent te noemen. Uw voorgaande verklaringen zijn daarenboven niet eensluidend aan uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo maakte u op de DVZ geen gewag over uw duik in de rivier nadat u ontsnapte van de taliban, noch vermeldde u een week gehospitaliseerd te zijn. U verklaarde er evenwel dat u na uw ontsnapping naar huis ging (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS ontkent u echter nog naar huis te zijn gegaan en zegt u bij uw neef A. te hebben verbleven (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tracht u uw tegenstrijdige verklaringen goed te praten met: "ik was bang, ik kon mijn geheim niet delen met niemand, toen ik informatie verzamelde, op het CGVS kan je hen vertrouwen zeiden ze mij". Dit flauwe excuus overtuigt weerom niet. Een verzoek om internationale bescherming impliceert immers op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van de Belgische asieldiensten is geen gegronde reden voor het niet afleggen van volwaardige, volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen. Er wordt verwacht dat u van bij aanvang van uw asielpcedure coherente verklaringen aflegt. Gezien u dit niet deed wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig betwijfeld.

Bijkomend kan nog verwezen worden naar het feit dat u er evenmin in slaagt de ontvoering en verdwijning van uw vader en broer aan te tonen. Hiernaar gevraagd geeft u toe er niets over te weten (CGVS, p. 27). U verklaart ook nog dat uw vader en broer de gronden gingen irrigeren en dat er sindsdien geen contact meer was met hen (CGVS, p. 23). Uw familie probeerde hen op te bellen maar zij namen de telefoon niet op. Andere indicaties die zouden verwijzen naar een ontvoering heeft u niet. U legt geen documenten neer waaruit de ontvoering of verdwijning van uw vader en broer kan afgeleid worden.

Er zijn dan ook geen objectieve elementen dienaangaande en uw verklaringen betreffen louter blote beweringen. Hetzelfde geldt ook voor de zogenaamde ontvoering van uw zus. Zo zegt u niet te weten wat er met uw zus gebeurde en dat u niets hebt gedaan om te achterhalen wat er met haar gebeurde omdat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 27). Aangezien het de ontvoering van uw eigen zus zou betreffen, kan verwacht worden dat u of uw familie zoals uw neef A. en anderen enige moeite zouden doen om meer informatie te verzamelen aangaande het lot van uw zus, en tevens dat van uw vader en broer. Dat u dat niet hebt gedaan, kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw ingeroepen vrees (CGVS, p. 27). Dat u ook geen contact meer kan krijgen met uw moeder die nog thuis was toen u en de andere gezinsleden ontvoerd zouden zijn kan evenmin worden geloofd. Immers legt u zeer vage verklaringen af over de zogenaamd vele pogingen die u hebt ondernomen contact op te nemen met haar. Zo geeft u initieel geen antwoord op de vraag wat u hebt gedaan om uw familie (moeder, neef A., maternale tante,...) te contacteren na de machtsovername door de taliban (CGVS p. 10). Het enige wat u verder nog probeerde is telefoonnummers proberen. Nog verder gevraagd welke stappen u nog allemaal zette houdt u het enkel op de bewering "veel te hebben geprobeerd" maar dat het niets opleverde (CGVS p. 11). Van uw neef had u voor de machtsovername alleen vernomen dat uw huis leeg was, maar over het lot van uw moeder hebt u geen enkel nieuws, en sinds wanneer uw huis dan leeg zou zijn kan u evenmin verduidelijken (CGVS p. 11). Opvallend is dat deze neef er dan wel nog in slaagde voor de machtsovername naar uw huis te gaan waar hij uw documenten kon ophalen zodat hij u een kopie hiervan kon bezorgen. Sindsdien hebt u echter ook geen contact meer met deze neef, en u hebt geen contact gezocht met andere familieleden (CGVS p. 11).

De door u neergelegde documenten aangaande de werkzaamheden van uw broer, moeder en vader kunnen bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden niet remediëren. Zulke documenten kunnen uw verklaringen enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen van uwer zijde, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven verwijst het CGVS opnieuw naar de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie blauwe map) waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien legt u enkel kopieën van documenten neer, waarvan bekend is dat zij middels eenvoudig knip- en plakwerk makkelijk na te maken zijn. Deze documenten volstaan op zich niet om de activiteiten van uw ouders en broer te staven. Wat er ook van zij, u hebt op geen enkele wijze een concrete en individuele vrees bij een terugkeer naar Afghanistan aannemelijk gemaakt.

Dat u tattoos hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stellen de tattoos op uw armen, vingers en hand geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tattoos betreffen een prikkeldraad, een roos, een duif en enkele letters. Daarnaast blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u moslim en soenniet bent en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking (CGVS, p. 7). U overtuigt niet dat u door deze tattoos bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Daarenboven beschikt u over de mogelijkheid om uw tattoos in het Afghaanse openbare leven te bedekken met de nodige kledij, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht. Hierbij kan gewezen worden op de voorschriften inzake klederdracht door de taliban. Zij staan immers een traditionele klederdracht voor die lichaamsdelen bedekt houdt. Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tattoos te laten verwijderen, zoals daar zijn lasertherapie. Door middel van deze tattoos heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting.

Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval slaagt u er niet in concrete geloofwaardige elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP.

In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel

risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele

bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Schending van artikel 3 EVRM

- Schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet
- Schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (“Vluchtelingenconventie)
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker licht toe als volgt:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Het staat vooreerst vast dat verzoeker verschillende tattoos heeft op zijn beide armen, vingers aan de linkerhand en aan zijn hals (onder meer een prikkeldraad, een roos, een duif en verschillende letters). Dit zijn zichtbare tattoos, hetgeen haaks staat op de zeer conservatieve, islamitische waarden en normen die thans gelden in Afghanistan, in het bijzonder sinds de machtsovername door de Taliban (zie verder).

Dat verzoeker deze tattoos zou kunnen verbergen in het (publieke) leven in Afghanistan, is geen afdoende oplossing. De tattoos zijn immers aangebracht op zichtbare plaatsen (zoals zijn hals en vingers). Bovendien valt het niet uit te sluiten dat, zelfs indien verzoeker zijn tattoos zou verbergen, de mogelijkheid bestaat dat deze toch worden ontdekt. Dit geldt in het bijzonder voor de tattoos op de hand en hals van verzoeker. Dat verzoeker de tattoos dan zou willen verbergen, zou temeer argwaan opwekken.

Dat verzoeker dan maar moet opteren om de tattoos te laten verwijderen, is geen valabele optie. Het mag niet redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn tattoos zou verwijderen omdat ze inherent deel uitmaken van zijn identiteit (hetgeen blijkt door de lange duurtijd dat verzoeker deze tattoos al heeft).

Bovendien kan bij de verwijdering van een tattoo een schaduwverkleuring of litteken achterblijven, hetgeen net argwaan kan wekken. Hieruit blijkt net dat verzoeker tattoos had, maar deze heeft verwijderd. Hieruit kan vervolgens worden afgeleid dat verzoeker effectief iets wou verbergen dat haaks staat op de heersende waarden en normen in Afghanistan (zoals Westerse symbolen). Verzoeker zou zich hiermee net ten zeerste verdacht maken, waardoor dit geen valabele optie is.

De beoordeling in de bestreden beslissing kan hierom niet worden bijgetreden.

5. Verzoeker wijst er daarnaast op dat hij een vrees heeft voor een terugkeer naar Afghanistan omwille van het profiel van zijn vader (aangezien hij werkzaam is geweest bij de inlichtingendiensten) en de eigen handelingen van verzoeker (als helper van zijn vader).

In de bestreden beslissing wordt het aan verzoeker verweten dat hij geen details kan vertellen over de werkzaamheden van zijn vader. Dit is echter niet ernstig. De vader van verzoeker was immers werkzaam bij de inlichtingendiensten waarbij geheimhouding centraal staat. Dit betreft dan ook werk waarbij het normaal en zelfs tegenstrijdig zou zijn indien verzoeker hierover veel te weten zou zijn gekomen. Het is aannemelijk dat zijn vader hierover dan ook niet openlijk sprak met verzoeker (temeer omdat verzoeker door zijn jonge leeftijd zich gemakkelijker kon laten betrappen op een verspreking), net omdat dit in strijd zou zijn met het werk dat hij deed en waarbij geheimhouding essentieel is.

Verzoeker kon daarom geen concrete informatie geven, zo ook niet wat zijn vader precies deed in het huis van commandant T.(...) en waarom deze man dermate belangrijk was (behalve zijn functie als commandant). Verzoeker kon wel beschrijven dat zijn vader daar handelingen stelde als tuinier en onder meer aangeven wat de reputatie was van de commandant (door verzoeker omschreven als: "een dief, moordenaar, kidnapper"). Verzoeker kon derhalve wel verschillende zaken beschrijven.

Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker vervolgens beschreven hoe hij en zijn zus werden ontvoerd, net zoals ook zijn vader en broer vermist waren (en zij nadien begrepen hadden dat ze werden ontvoerd).

Tijdens het persoonlijk onderhoud beschreef verzoeker dat zijn broer en vader de gronden gingen irrigeren maar nadien niet meer naar huis kwamen. Ze namen hun telefoon niet op en waren niet op de gronden te vinden. Op dit moment was het echter nog niet duidelijk dat ze ontvoerd waren, zoals het Commissariaat-generaal verkeerdelijk aanneemt. Dit zal pas later duidelijk worden, nadat ook verzoeker en zijn zus werden ontvoerd.

Verzoeker en zijn zus gingen daarom de volgende dag naar school. Zij namen daarom ook geen specifieke of verregaande veiligheidsmaatregelen op dit moment. Het was immers nog niet duidelijk wat er met de vader van verzoeker en zijn broer was gebeurd. Bovendien nam de familie van verzoeker weldegelijk "maatregelen", onder meer door de man van zijn tante te bellen (die kolonel is) en de oom en zijn zonen die naar hen thuis kwamen.

Daarbij moet worden opgemerkt dat de familie op dat moment geen sporen vond van geweld die konden wijzen op een ontvoering. Ze waren ook allebei niet naar huis gekomen, waardoor de kans bestond dat zij een specifieke taak gingen verrichten (temeer gelet op hun werkzaamheden). Meerdere opties waren dus mogelijk, terwijl het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing zich blindstaart op de mogelijkheden van een ontvoering (hetgeen pas nadien zou blijken).

Verzoeker gaf vervolgens aan dat hij gescheiden werd van zijn zus, hij werd vastgebonden en werd geslagen. Verzoeker beschreef tevens hoe hij kon ontsnappen. Verzoeker had hierin geluk doordat de omstandigheden (zoals een glasscherf om het touw los te maken) hierin gunstig waren voor hem. Dat dit in de bestreden beslissing wordt beschouwd als een "te grote toevalligheid" is geen ernstig standpunt omdat verzoeker dit nadrukkelijk beschreef en dit weldegelijk mogelijk is ("er was een glazen fles, mijn voeten waren gebonden en ik probeerde de fles naar me te duwen met mijn voeten, dan met de gebroken fles probeerde ik me los te maken, het was afval, ik brak niet zelf de fles"; verslag persoonlijk onderhoud, pagina 24). Verzoeker beschreef nadien eveneens de vluchtweg die hij nam. Verzoeker werd hierbij gediend door de omstandigheden en had soms geluk nodig. Dit maakt echter opnieuw niet dat deze verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker benadrukt dat de taliban meerdere, uiteenlopende bedreigingen hebben geuit naar hem tijdens zijn gevangenschap. Hij kreeg te horen dat hij zou worden vermoord (opgehangen) of dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen. In beide gevallen zou dit het einde hebben betekend voor verzoeker.

De beperkte tegenstrijdigheid tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verzoeker bovendien toegelicht.

De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden. De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet). De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

6. Het is voorts nog opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing nadrukkelijk aangeeft dat verzoeker geacht wordt documenten over te maken om zijn relaas te staven om dan, nadat verzoeker hiertoe een belangrijk document heeft overgemaakt (zijn taskara), louter te stellen dat corruptie wijdverspreid is en er veel valse documenten in omloop zijn en deze dus een zeer beperkte of zelfs geen bewijswaarde hebben. Dit is niet ernstig. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing kan niet tegelijkertijd de noodzaak van het voorleggen van documenten aanhalen om vervolgens te stellen dat een document toch maar een zeer beperkte of zelfs geen bewijswaarde heeft.

7. De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken.

Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker verbleef langdurig in Europa na zijn vertrek uit Afghanistan en had voorheen problemen met de taliban. Verzoeker genoot bovendien slechts beperkt onderwijs en heeft meerdere tattoos op zijn lichaam.

Verzoeker wijst erop dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen, en humanitaire toegang tot veel delen van het land is verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijde verbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen (stuk 3, pagina 1). De UNHCR is hierom van mening dat het op dit moment niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afghaanse asielzoeker geen behoefte heeft aan internationale vluchtelingenbescherming (stuk 3, pagina 5). Daarom roept UNHCR staten op om de beslissingen aan individuele aanvragers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie een vluchteling is in de zin van het Verdrag van 1951. De schorsing moet van kracht blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd - hetgeen momenteel niet het geval is - en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de noodzaak om de vluchtelingenstatus aan individuele verzoekers toe te kennen (stuk 3, pagina 5).

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, in een situatie zou belanden van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Verzoeker wijst daartoe op de precare levensomstandigheden in Afghanistan (de herkomst van verzoeker staat immers buiten discussie) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België. Afghanistan wordt bovendien geconfronteerd met een economische ineenstorting en een humanitaire crisis van ongekennde proporties. Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking, of 22,8 miljoen mensen, kampt met acute voedselonzeekerheid. Er wordt voorspeld dat de Afghaanse economie binnen een jaar met 20 procent zal krimpen overname door de Taliban. Tegen medio 2022 zal hierdoor 97 procent van de Afghaanse bevolking onder de armoedegrens terechtkomen (stuk 3, pagina 1).

8. De verzoekende partij verwijst, in aansluiting van het bovenstaande, naar de analyse van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de veiligheidssituatie in Afghanistan in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In eerste instantie wordt een grondige analyse gemaakte van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Uit de verschillende geciteerde rapporten in dit arrest, blijkt dat de Afghaanse economie ingestort is. Een heel complex sociaal en economisch systeem is stilgevallen vanwege de plotse machtsovername door de taliban na een decennialang gewapende conflict, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de opschorting van niet-humanitaire hulpstromen en sancties, de droogte en strenge winters, de covid19-pandemie, de verlamming van het bankwezen en het financiële stelsel, maar ook wegens gedragingen van de de-facto-overheid.

Sinds 15 augustus 2021 is er een aanzienlijke afname van het gewapende conflict in Afghanistan, met een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers. Tegelijkertijd zijn op alle vlakken de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking van Afghanistan achteruitgegaan. (A/HRC/49/24, p.12). Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat hebben de taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 willekeurig arrestaties uitgevoerd van onder andere journalisten en voormalige regeringsfunctionarissen, alsook deze personen aangevallen. Er zijn ook uithuiszettingen bezig, waarvan het niet duidelijk is op welke schaal dit gebeurt. Ze hebben een beleid en praktijken opgelegd die een schending betekenen van de rechten van vrouwen en meisjes op onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid en bewegingsvrijheid, naast andere basisrechten. Alhoewel de-factoregering een minister van justitie, een procureur-generaal en rechters benoemd heeft, heerst er een juridisch vacuüm waardoor het geenszins duidelijk is welke regels door de Afghaanse burgers moeten gerespecteerd worden. Ze hebben weliswaar een amnestie afgekondigd voor al de personen die voorheen met de Afghaanse regering hebben gewerkt, met buitenlandse regeringen of bedrijven, doch blijkt dat dit in de praktijk niet nageleefd wordt. Dit heeft aanleiding gegeven tot een grootschalige "braindrain".

De Verenigde Naties hebben hun humanitaire operaties in het hele land voortgezet na de machtsovername door de taliban, doch is er een aanzienlijke stijging van het aantal incidenten waarvan zij het slachtoffer zijn.

Daarenboven blijkt uit hetgeen voorafgaat dat het gewapend conflict weliswaar in sterkte drastisch afgenomen is, maar dat er een grote instabiliteit heerst.

Al deze elementen samengenomen, zoals ze zich sinds de machtsovername van de taliban hebben voorgedaan, hebben eveneens een ontwrichtend effect gehad op de reeds precare Afghaanse economie.

Het rapport van UNDP: *Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022* geeft bovendien duidelijk aan dat het verschil tussen de officiële verklaringen van de de-factoregering en de acties ter plaatse, heeft geleid tot een plotselinge stopzetting van internationale hulp en de bevrozing van de Afghaanse reserves in het buitenland. De daling van de buitenlandse hulp, die voorheen 40% van het BBP uitmaakte, heeft een onmiddellijk en aanzienlijk effect gehad op de economie, die weliswaar al in verval was (UNDP: *Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022*, p.7). De stopzetting van bepaalde internationale hulp, de economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap en de bevrozing van de Afghaanse reserves in het buitenland betreffen geen acties van actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Wat in deze wel van belang is dat de internationale gemeenschap economische acties ondernomen heeft in navolging van specifieke gedragingen van een rebellengroep, die heden de feitelijke regering van Afghanistan vormt. Bijgevolg moet er nagegaan worden of dit geen indicatie is dat deze feitelijke regering zich bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan. Indien dit het geval is dan kan de feitelijke regering worden beschouwd als een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorts zijn de periodes van droogte waarmee de Afghaanse bevolking geconfronteerd wordt weliswaar natuurfenomenen, doch kan er geen abstractie gemaakt worden van het gewapend conflict waarvan het land gedurende decennia slachtoffer was. In die zin dient onderzocht te worden of het gewapend conflict en het geweld dat door de taliban gebruikt werd om aan de macht te komen niet geleid hebben tot de situatie waarbij het voor de bevolking bijzonder moeilijk was om hun gronden te bewerken en te irrigeren, waardoor ze meer vatbaar zijn geworden voor de gevaren die een droogteperiode met zich meebrengt.

In de EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt aangegeven dat boeren in het Mizan district van de Zabul provincie vertelden dat ze hun velden nu 's nachts kunnen besproeien met een zaklamp zonder het risico te lopen neergeschoten te worden (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.58). Immers is 80 procent van de bevolking rechtstreeks afhankelijk is van de landbouw (A/HRC/49/24, p.3). Het rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 28 januari 2022 geeft aan dat er verwacht wordt dat meer dan 24 miljoen mensen humanitaire hulp nodig zullen hebben in 2022, vergeleken met 18,4 miljoen in 2021. Het betreft een toename van 30,4% van de bevolking die nood zal hebben aan humanitaire hulp in 2022, terwijl het algemene niveau van het conflict aanzienlijk afgenomen is, evenals het aantal burgerslachtoffers.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De geciteerde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden.

De verzoekende partij wijst vervolgens op de gemaakte analyse naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban en de terugtrekking van de buitenlandse troepen een sterke afname is van het conflict-gerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers. Bijgevolg lijkt er geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Hierbij moet evenwel in acht worden genomen dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en wordt erop gewezen dat de situatie in het land onstabiel blijft. Er ligt geen landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de EASO Country Guidance Afghanistan van november 2021, gebaseerd op landeninformatie met betrekking tot gebeurtenissen die plaatsvonden tot en met 31 augustus 2021, werd dan ook gesteld dat het om die reden niet mogelijk was om de situatie in Afghanistan te beoordelen in het licht van de beschermingsnoden gesteld in artikel 15 (c) van richtlijn 2011/95/EU en dat de veiligheidssituatie steeds moet worden beoordeeld op basis van de meest up-to-date informatie. ("At the time of writing it is not considered feasible to assess situation in Afghanistan in terms of protection needs art. 15 (c) QD." (...) "Changes in conflict dynamics are very recent and situation remains unstable. Security situation should always be assessed in light of most up-to-date information.", p. 106). De meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de verwerende partij zich steunt, is het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022, dat werd bijgehouden tot 8 december 2021 (p.8).

Daarnaast brengen de ACLED-gegevens voor de periode van 16 augustus 2021 - 15 november 2021 enkele regionale verschillen aan het licht. De meeste gevallen van geweld tegen burgers werden geregistreerd in de provincies Nangarhar en Kabul, gevolgd door Baghlan en Panjsher. In dit verband

wijst EASO op de moeilijkheden die ACLED ondervindt bij het verzamelen van accuraat cijfermateriaal (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.58).

De taliban hebben weliswaar gesteld dat de oorlog voorbij is, maar de bijgebrachte landeninformatie geeft aan dat in Afghanistan nog een actor van willekeurig geweld binnen het gewapend conflict aanwezig is, namelijk ISKP. Zo vinden er heden aanvallen plaats die worden opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. Onder meer in Nangarhar vinden er dagelijks veiligheidsincidenten plaats. Volgens een verklaring van november 2021 van Deborah Lyons, de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal en hoofd van de UNAMA, wordt ISKP "steeds actiever, waarbij de aanvallen werden opgevoerd van 60 in 2020 tot 334 in 2021, en terrein werd gewonnen in alle provincies. Volgens berichten in de media gebruikt ISKP "dezelfde hit-and-run tactieken" die tot voor kort door de taliban tegen de vorige Afgaanse regering gebruikt werden, waaronder bermexplosies en gerichte aanvallen. De veiligheidsincidenten veroorzaakt door ISKP worden vooral gemeld in de noordelijke en zuidelijke provincies en in Kabul-stad (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.59).

Voormelde gegevens wijzen op een situatie waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In zulke situatie moet rekening worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

9. De verzoekende partij wijst er - in aansluiting bij het bovenstaande - tevens op dat beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de-factoregering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

Verzoeker wijst hiertoe op zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder - Europa. Er werd niet afdoende onderzocht heeft of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afgaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afgaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afgaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afgaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afgaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afgaanse nationaliteit en niet wordt betwist, wijst erop dat zijn individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden.

Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afgaanse terugkeerders uit het buitenland, dient het verzoek om internationale bescherming ook vanuit dit oogpunt te worden bekeken.

Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afgaanse context een feit is dat waardoor verzoeker in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Essentiële informatie ontbreekt derhalve in het dossier.

10. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Afghanistan in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming".

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 december 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.1.3. Met een aanvullende nota van 12 december 2022 legt verzoeker volgende stukken neer:

- het International Crisis Group rapport "Afghanistan's Security Challenges under the Taliban" van 12 augustus 2022 (stuk 1);
- UNHCR's "Afghan Situation update" van september 2022 (stuk 2);
- het Vluchtelingenwerk Vlaanderen rapport "Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS" (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat het opmerkelijk is dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nadrukkelijk aangeeft dat verzoeker geacht wordt documenten over te maken om zijn relaas te staven om dan, nadat verzoeker zijn taskara heeft overgemaakt, te stellen dat corruptie wijdverspreid is en er veel valse documenten in omloop zijn en deze dus een zeer beperkte of zelfs geen bewijswaarde hebben en dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet tegelijkertijd de noodzaak van het voorleggen van documenten kan aanhalen om vervolgens te stellen dat een document toch maar een zeer beperkte of zelfs geen bewijswaarde heeft, wijst de Raad erop dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk doet aan de omstandige en pertinente motieven in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat aan de neergelegde taskara geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt immers dat verzoeker minstens 23 jaar oud is, wat niet overeenkomt

met zijn verklaringen en de leeftijd op zijn taskara. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker heeft getracht de asielinstanties te misleiden omtrent zijn leeftijd, wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 20 juni 2022 dat u geboren bent op 3 mei 2005 en dus heden slechts 17 jaar oud zou zijn (CGVS, p. 6). Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 6 juli 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van het medisch onderzoek op datum van 28 juni 2021 een leeftijd bezit van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is en uw leeftijd waarschijnlijk nog hoger is. Dit betekent dat u heden minstens 24 jaar oud bent. De vaststelling dat u zich onterecht voordoeft als nog steeds minderjarig, u zegt immers tijdens uw persoonlijk onderhoud van 20 juni 2022 op het CGVS niet akkoord te zijn met de leeftijdsbeslissing uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) en houdt vol nog steeds minderjarig te zijn, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. U tracht doelbewust de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit wordt nog bevestigd door het feit dat u blijkbaar in Slovenië bij het indienen van uw verzoek daar een andere geboortedatum opgaf, namelijk het jaar 1998 (zie administratief dossier). Het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind kan bijgevolg niet op u worden toegepast.*

De vaststelling dat uw leeftijd, zoals blijkt uit uw leeftijdsonderzoek, niet overeenstemt met wat u verklaart, met name dat u bij aankomst in België ongeveer 16 jaar oud zou zijn geweest, en zelfs meerdere jaren afwijkt van dit onderzoek; maakt dat uw aangehaalde bezigheden en dagdagelijkse activiteiten in Afghanistan evenmin geloofd kunnen worden. Zo stelt u dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan nog school liep en in de achtste klas zat (CGVS, p. 19). U verliet Afghanistan in 2020 en was een jaar onderweg om vanuit Afghanistan België te bereiken (CGVS, p. 8). U zei ook bij uw vertrek uit Afghanistan nog te studeren en te werken als hulpje van een kok (CGVS, p. 14). U omschrijft zich tevens als een ‘kind’ toen u nog in Afghanistan woonde, en dat u om die reden geen namen van Daesh-leiders uit Paghman kan opnoemen ondanks dat u aanvoert dat leden van Daesh mensen gedood hebben in Paghman (CGVS, p. 21). Gelet op uw leeftijdsbepaling kan er echter worden vastgesteld dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan al geruime tijd meerderjarig was en al zeker geen kind kan genoemd worden. Immers, kort nadat u een verzoek indiende op 8 juni 2021, toont uw leeftijdsonderzoek aan dat u op dat moment minstens 23 jaar oud was. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS steeds in Afghanistan te hebben gewoond, een jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België en dezelfde dag van uw aankomst uw verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p. 8). Dit betekent dat u gezien het leeftijdsonderzoek bij uw vertrek uit Afghanistan ongeveer 22 jaar oud was en u allerminst minderjarig was bij uw vertrek. Dat u nog in de achtste klas van de middelbare school zat en uw vader hielp als hulpje van een kok bij een commandant, kan aldus niet in overeenstemming worden gebracht met de vaststelling aangaande uw werkelijke leeftijd. Wat uw daadwerkelijk profiel is en wat u deed in Afghanistan voor uw komst naar België, is bijgevolg niet duidelijk. In weerwil van uw medewerkingsplicht, hebt u aldus geen zicht geboden op uw werkelijk socio-economisch profiel en activiteiten en bezigheden in Afghanistan voor uw komst naar België. U doet hiermee verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Als bewijs voor uw minderjarigheid verwijst u naar de voorgelegde taskara (CGVS p. 6). Met uitzondering van uw taskara legt u geen andere persoonlijke identiteitsdocumenten neer waaruit uw profiel en identiteit mag blijken. Uw taskara toont mogelijk uw identiteit en herkomst aan maar deze is gezien onderstaande vaststellingen twijfelachtig. Uit de vertaling van de voorgelegde taskara blijkt dat u 16 jaar oud zou zijn geweest in het jaar 1400 (omgezet gregoriaanse kalender 21 maart 2021 – 21 maart 2022), wat gelet op uw leeftijdsbeslissing geenszins kan aangenomen worden. Objectieve informatie waarover het CGVS beschikt toont ook aan dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is gezien de hoge graad van corruptie bij het uitreiken en bekomen ervan. Bovendien is het alom bekend dat zowat alle Afghaanse documenten kunnen en worden nagemaakt. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Aldus heeft deze taskara geen bewijswaarde.”

Waar verzoeker stelt dat hij verschillende zichtbare tattoos heeft op zijn beide armen, zijn vingers en aan zijn hals, onder meer een prikkeldraad, een roos, een duif en verschillende letters, dat dit haaks slaat op de zeer conservatieve en islamitische waarden en normen die gelden in Afghanistan, in het bijzonder sinds de machtsovername door de taliban, dat het geen afdoende oplossing is dat verzoeker deze tattoos in het publieke leven in Afghanistan zou kunnen verbergen aangezien ze aangebracht zijn op zichtbare plaatsen zoals zijn hals en vingers, dat niet uit te sluiten valt dat zelfs indien verzoeker zijn tattoos zou verbergen, de mogelijkheid bestaat dat deze toch worden ontdekt, dat dit in het bijzonder geldt voor de tattoos op zijn hand en hals, dat wanneer hij deze tattoos zou willen verbergen dit temeer argwaan zou opwekken, dat het geen valabele optie is om de tattoos te laten verwijderen aangezien deze inherent deel

uitmaken van zijn identiteit hetgeen blijkt door de lange duurtijd dat hij deze al heeft, dat bovendien bij verwijdering een schaduwverkleuring of litteken kan achterblijven hetgeen net argwaan kan opwekken of verzoeker verdacht kan maken aangezien hieruit net blijkt dat verzoeker tattoos had maar deze heeft verwijderd, dat hieruit vervolgens kan worden afgeleid dat hij effectief iets wou verbergen dat haaks staat op de heersende waarden en normen in Afghanistan, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker niet overtuigt dat hij door deze tattoos bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Dit geldt des te meer in de veronderstelling dat verzoeker deze tatoeages vele jaren geleden in Afghanistan zou hebben laten zetten (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 25-26), maar hierdoor op zich geen problemen kende. Bij aanvang van de procedure heeft verzoeker dit element immers niet aangebracht als reden voor zijn vlucht (CGVS-vragenlijst, DVZ-verklaring, stuk 7). De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Dat u tattoos hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stellen de tattoos op uw armen, vingers en hand geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tattoos betreffen een prikkeldraad, een roos, een duif en enkele letters. Daarnaast blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u moslim en soenniet bent en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking (CGVS, p. 7). U overtuigt niet dat u door deze tattoos bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Daarenboven beschikt u over de mogelijkheid om uw tattoos in het Afghaanse openbare leven te bedekken met de nodige kledij, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht. Hierbij kan gewezen worden op de voorschriften inzake klederdracht door de taliban. Zij staan immers een traditionele klederdracht voor die lichaamsdelen bedekt houdt. Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tattoos te laten verwijderen, zoals daar zijn lasertherapie. Door middel van deze tattoos heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit.”*

Bijkomend wijst de Raad erop dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op waar hij zijn tattoos heeft laten zetten. Hiermee biedt hij allerminst zicht op zijn verblijfplaatsen, waardoor hij afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“In het licht van voorgaande kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u de tattoos op uw beide armen, vingers aan de linkerhand en hals liet plaatsen in Afghanistan toen u 13 jaar oud was (CGVS, p. 25). Dat u op dergelijke jonge leeftijd in een traditionele conservatieve maatschappij als deze in Afghanistan de beslissing nam om zich te laten tatoeëren en daartoe ook de mogelijkheid had, is in het geheel niet aannemelijk. Ook dit gegeven ondersteunt nog maar eens uw bedrieglijke verklaringen over uw leeftijd. Bovendien is het opvallend dat u aanvankelijk ook niet meer weet waar in Afghanistan u zich zou hebben laten tatoeëren. Pas wanneer het CGVS u vraagt om welke reden u zich de plaats niet meer kan herinneren gezien dit moeilijk zonder blijvende indrukken kan zijn geweest, zegt u plots dat het in een winkel van het winkelcentrum nabij Koti Sangi (Kabul) was. Dat u dit voorheen niet wist te vertellen en u aldus geen blijk gaf van enige spontaniteit dienaangaande, overtuigt niet. Evenmin weet u hoeveel u hiervoor hebt betaald. Dat uw ouders hiervoor hebben betaald en u spaargeld bewaarde in een spaarvarken om de tattoos te betalen, overtuigt al evenmin. De vraag die zich hier bijkomend opdringt is welke uw effectieve verblijfplaats was toen u zich liet tatoeëren. U hebt hier allerminst zicht op geboden en laat het CGVS ook hierover in het ongewisse.”*

Waar verzoeker stelt dat hij een vrees heeft om terug te keren naar Afghanistan wegens het profiel van zijn vader, dat zijn vader werkzaam was bij de inlichtingendiensten waar geheimhouding centraal staat en dat het dan ook tegenstrijdig zou zijn indien hij hier veel te weten over zou zijn gekomen, dat het aannemelijk is dat zijn vader hierover niet openlijk sprak met hem temeer omdat verzoeker door zijn jonge leeftijd zich gemakkelijker kon laten betrappen op een verspreking, dat dit in strijd zou zijn met het werk dat zijn vader deed waarbij geheimhouding essentieel is, dat hij daarom geen concrete informatie kon geven over wat zijn vader precies deed in het huis van commandant T.(...) en waarom deze man zo belangrijk was, is de Raad van mening dat dit betoog geen verschoning kan vormen voor verzoekers uiterst geringe en oppervlakkige verklaringen aangaande de functie van zijn vader. De Raad acht de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal aldus correct en pertinent: *“Daarnaast kan er evenmin omwille van het door u aangehaalde profiel van uw ouders en broer, die voor de vorige Afghaanse overheid zouden hebben gewerkt, automatisch een vrees voor vervolging in uw hoofde worden vastgesteld. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren, maar u blijft hierbij in gebreke. Uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven bevatten voorts diverse tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden zodat er niet het minste geloof aan kan worden gehecht.*

Zo beweert u naar aanleiding van het profiel van uw vader, die voor de inlichtingendiensten werkte, te zijn ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 9). U voegt eraan toe dat uw broer, die voor het Afghaanse leger werkte, niets te maken heeft met uw verzoek om internationale bescherming hier. Ook uw moeder, een gynaecologe, en haar werkzaamheden koppelt u niet aan uw vluchtproblematiek. Uw kennis over de job van uw vader is uiterst gering zodat u niet weet te overtuigen. Gevraagd meer te vertellen over de taken en functie van uw vader bij de Afghaanse inlichtingendienst, slaagt u er niet in een verdere toelichting te geven. U herhaalt louter dat uw vader werkte voor de inlichtingendienst (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd meer te vertellen over het werk van uw vader, geeft u toe het niet te weten en niet naar zijn werk te zijn geweest. Ook wanneer het CGVS u daarop vraagt te vertellen wat u wel weet over de job van uw vader, geeft u het volgende nietszeggende antwoord: "als ik kind was wist ik niet wat vader deed, alleen dat hij voor de overheid werkte, hij kwam met zijn kleren in burger thuis en hij ging naar zijn werk. Later kwam ik te weten dat mijn vader voor de inlichtingendienst werkte". Opnieuw blijft u het antwoord schuldig gevraagd wat u dan weet over de eigenlijke dagtaken van uw vader, die nochtans volgens uw verklaring dertig à veertig jaar die job had (CGVS, p. 13). Wanneer het CGVS u later vraagt wat uw vader deed in het huis van commandant T.(...), antwoordt u uitsluitend dat hij tuinier was en vernoemt u merkwaardig genoeg niets over zijn geheime opdracht (CGVS, p. 26). Daarop gevraagd wat de geheime missie dan was van uw vader bij de commandant, herhaalt u dat hij de tuin onderhield en bloemen plantte. U lijkt enigszins te weigeren een poging te doen de vraag van het CGVS te begrijpen. Uiteindelijk beweert u dat uw vader toch een geheime missie uitvoerde omdat de overheid deze commandant 'misschien verdacht', maar meer concrete informatie verschaft u niet. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook uiterst gering en zeer oppervlakkig te noemen. Gelet op de betekenis van het profiel van uw vader in uw vluchtrelaas, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte hierover bent. Dat u dit niet bent, tast de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven ernstig aan.

Wat betreft uw verklaring dat u en uw vader getuige waren van een moord op het domein van commandant T.(...), kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over de hoedanigheid van uw vader als geheime agent tewerkgesteld bij T.(...) en u als het hulpje van de kok als onderdeel van de geheime missie van uw vader, brengt u ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident bij T.(...) ernstig in het gedrang. U weet opvallend weinig te vertellen over deze commandant T.(...). Gevraagd wie hij is, zegt u aanvankelijk dat hij "commandant van T.(...)" is. Om verduidelijking gevraagd, blijft ook uw volgende antwoord algemeen en zegt u dat hij "een dief, moordenaar, kidnapper" is en dat u het verder niet weet (CGVS, p. 26). Wanneer het CGVS verdere vragen stelt over zijn profiel herhaalt u nog maar eens dat de man een commandant was maar u licht niet toe te specificeren of deze man als commandant voor een specifieke instantie of organisatie werkte. Uiteindelijk beweert u dat hij commandant was van politiedistrict 5. Nog steeds is het niet duidelijk binnen welke instelling of departement de man werkte en/of hij deze titel van 'commandant' enkel als deel van zijn roepnaam droeg of als titel van zijn functie. Bovendien is het merkwaardig te noemen dat u het moordincident bij commandant T.(...) waarvan u en uw vader getuige zouden geweest zijn pas bij het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde en niet eerder, terwijl u ruim voldoende tijd had om dit te doen (CGVS, p. 28). Voorts haalt u geen verdere moeilijkheden met betrekking tot deze commandant naar aanleiding van dit incident aan. U baseert uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan op het profiel van uw vader bij de Afghaanse inlichtingendienst en uw problemen met de taliban die hieruit zouden vloeien. U maakt dan ook niet aannemelijk op basis van de moord bij T.(...), indien waarachtig, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te lopen."

Waar verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud kon beschrijven dat zijn vader in het huis van commandant T.(...) handelingen stelde als tuinier, dat hij kon aangeven wat de reputatie was van de commandant door hem te omschrijven als een dief, moordenaar en kidnapper, dat hij heeft beschreven hoe hij en zijn zus werden ontvoerd, dat zijn vader en broer vermist waren, dat hij beschreef dat zijn broer en vader de gronden gingen irrigeren maar nadien niet meer naar huis kwamen, dat zij hun telefoon niet opnamen en niet op de gronden te vinden waren, dat het toen nog niet duidelijk was dat ze ontvoerd waren zoals de commissaris-generaal verkeerdelijk aanneemt, dat dit pas later duidelijk zou worden nadat ook verzoeker en zijn zus werden ontvoerd, dat hij en zijn zus de volgende dag daarom naar school gingen en geen specifieke of verregaande veiligheidsmaatregelen namen op dat moment, dat het nog niet duidelijk was wat met zijn vader en zijn broer was gebeurd en dat zijn familie wel degelijk maatregelen nam, o.m. door de man van zijn tante te bellen die kolonel is en de oom en zijn zonen die naar hen thuis

kwamen, is de Raad van mening dat verzoeker door louter zijn relaas te herhalen en in zijn eerder afgelegde verklaringen te volharden geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verder stelt dat de familie op dat moment geen sporen vond van geweld die konden wijzen op een ontvoering, dat hij en zijn zus niet naar huis waren gekomen waardoor de kans bestond dat zij een specifieke taak gingen verrichten maar dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing blindstaart op de mogelijkheden van een ontvoering, hetgeen pas nadien zou blijken, dat verzoeker vervolgens aangaf dat hij gescheiden werd van zijn zus, dat hij werd vastgebonden en werd geslagen, dat hij beschreef hoe hij kon ontsnappen, dat hij hierin geluk had doordat de omstandigheden, zoals het vinden van een glasscherf om het touw los te maken, gunstig waren voor hem, dat het geen ernstig punt is dat dit in de bestreden beslissing wordt beschouwd als een *“te grote toevalligheid”* omdat verzoeker dit nadrukkelijk beschreef en dit weldegelijk mogelijk is, dat verzoeker nadien eveneens de vluchtweg beschreef die hij nam, dat hij hierbij gediend werd door omstandigheden en soms geluk nodig had, dat dit echter niet betekent dat deze verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, dat de taliban meerdere, uiteenlopende bedreigingen hebben geuit naar hem tijdens zijn gevangenschap, o.a. dat hij zou worden opgehangen of dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen en dat dit in beide gevallen het einde zou hebben betekend voor verzoeker, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van persoonlijke vergoelijkingen en te stellen dat zijn verklaringen niet ongeloofwaardig zijn maar dat hij geluk had, geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Uw beschrijvingen van uw ontvoering door de taliban en uw verdere moeilijkheden met de taliban zijn eveneens dermate oppervlakkig en weinig doorleefd dat deze ook al niet kan overtuigen. Allereerst is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u en uw zus de dag na de verdwijning van uw vader en broer jullie gewone dagdagelijkse activiteiten verderzetten en naar school gingen (CGVS, p. 23). Evenmin blijkt dat u en uw zus specifieke veiligheidsmaatregelen hadden genomen op weg naar school. Nochtans was uw familie uiterst bezorgd over de veiligheid van uw vader en uw broer toen zij hen de avond voordien niet konden vinden. Uw oom, die kolonel is, werd zelfs ingeschakeld om meer te weten te komen. U geeft evenmin een logische verklaring om welke reden jullie de dag na de verdwijning van uw vader en broer gewoon naar school gingen. Immers kon al vermoed worden dat hen iets was overkomen gezien er werkelijk geen spoor van hen te vinden was. U zegt het ook niet te weten waarom dit was. Inzake uw eigen ontvoering bent u eveneens vaag in uw verklaringen. Hoewel u beweert zelf twee à drie dagen te zijn vastgehouden door de taliban, kan u bitter weinig vertellen over deze talibs die u vasthielden. Gevraagd wat u over hen weet, zegt u enkel dat u het niet weet, niets weet en dat u vastgebonden was (CGVS, p. 24). U weet evenmin waar u door de taliban werd vastgehouden (CGVS, p. 23). Dat uw vasthouding door de taliban dermate amateuristisch was dat u in staat was om vastgebonden aan een boom een glasscherf te bemachtigen van een gebroken fles om zich te bevrijden, zoals u omschrijft, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen en is van een te grote toevalligheid om geloofd te worden. Aan zulk toeval kan enkel geloof worden gehecht in geval van uitermate geloofwaardige verklaringen, hetgeen allerm minst het geval is. Dat u vervolgens niet opgemerkt wordt door de taliban wanneer u van het erf waar u was vastgebonden aan een boom via het huis van de taliban wegloopt, is opnieuw opmerkelijk te noemen. Het is echter het vervolg van uw vluchtweg die dermate weinig feitelijk is en elke vorm van doorleefdheid ontbreekt, waardoor uw verklaringen helemaal niet meer ernstig kunnen genoemd worden. Zo beweert u een rivier te zijn ingesprongen, ergens heen gedreven te zijn en door iemand uit het water te zijn gevist om vervolgens bij bewustzijn te komen in een ziekenhuis in Kabul. Dat u in deze omstandigheden nog levend uit het water werd gevist terwijl u bewusteloos was en voordien ernstig geslagen was door de taliban, is opnieuw een groot geluk of groot toeval te noemen maar is niet aannemelijk. U weet verder niet door wie u uit het water werd gehaald (CGVS, p. 27). U beschikt evenmin over enige documenten die uw hospitalisatie van een week in dat ziekenhuis in Kabul kunnen aantonen (CGVS, p. 12).*

Aangestipt dient te worden dat uw verklaringen op het CGVS over de dreigementen die u van de taliban ontving ook tegenstrijdig zijn, opnieuw een indicatie dat wat u zegt bedrieglijk is.

Zo verklaart u aanvankelijk dat de taliban u wilden ophangen maar dat u kon ontsnappen (CGVS, p. 22), terwijl u even later verklaarde dat de taliban u wilden inlijven om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 23). Dat de taliban verschillende doelstellingen hadden met uw ontvoering, is aldus niet coherent te noemen. Uw voorgaande verklaringen zijn daarenboven niet eensluidend aan uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo maakte u op de DVZ geen gewag over uw duik in de rivier nadat u ontsnapte van de taliban, noch vermeldde u een week gehospitaliseerd te zijn. U verklaarde er evenwel dat u na uw ontsnapping naar huis ging (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS ontkent u echter nog naar huis te zijn gegaan en zegt u bij uw neef A. te hebben verbleven (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tracht u uw tegenstrijdige

verklaringen goed te praten met: "ik was bang, ik kon mijn geheim niet delen met niemand, toen ik informatie verzamelde, op het CGVS kan je hen vertrouwen zeiden ze mij". Dit flauwe excuus overtuigt weerom niet. Een verzoek om internationale bescherming impliceert immers op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van de Belgische asieldiensten is geen gegronde reden voor het niet afleggen van volwaardige, volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen. Er wordt verwacht dat u van bij aanvang van uw asielprocedure coherente verklaringen aflegt. Gezien u dit niet deed wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig betwijfeld.

Bijkomend kan nog verwezen worden naar het feit dat u er evenmin in slaagt de ontvoering en verdwijning van uw vader en broer aan te tonen. Hiernaar gevraagd geeft u toe er niets over te weten (CGVS, p. 27). U verklaart ook nog dat uw vader en broer de gronden gingen irrigeren en dat er sindsdien geen contact meer was met hen (CGVS, p. 23). Uw familie probeerde hen op te bellen maar zij namen de telefoon niet op. Andere indicaties die zouden verwijzen naar een ontvoering heeft u niet. U legt geen documenten neer waaruit de ontvoering of verdwijning van uw vader en broer kan afgeleid worden. Er zijn dan ook geen objectieve elementen dienaangaande en uw verklaringen betreffen louter blote beweringen. Hetzelfde geldt ook voor de zogenaamde ontvoering van uw zus. Zo zegt u niet te weten wat er met uw zus gebeurde en dat u niets hebt gedaan om te achterhalen wat er met haar gebeurde omdat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 27). Aangezien het de ontvoering van uw eigen zus zou betreffen, kan verwacht worden dat u of uw familie zoals uw neef A. en anderen enige moeite zouden doen om meer informatie te verzamelen aangaande het lot van uw zus, en tevens dat van uw vader en broer. Dat u dat niet hebt gedaan, kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw ingeroepen vrees (CGVS, p. 27). Dat u ook geen contact meer kan krijgen met uw moeder die nog thuis was toen u en de andere gezinsleden ontvoerd zouden zijn kan evenmin worden geloofd. Immers legt u zeer vage verklaringen af over de zogenaamd vele pogingen die u hebt ondernomen contact op te nemen met haar. Zo geeft u initieel geen antwoord op de vraag wat u hebt gedaan om uw familie (moeder, neef A., maternale tante,...) te contacteren na de machtsovername door de taliban (CGVS p. 10). Het enige wat u verder nog probeerde is telefoonnummers proberen. Nog verder gevraagd welke stappen u nog allemaal zette houdt u het enkel op de bewering "veel te hebben geprobeerd" maar dat het niets opleverde (CGVS p. 11). Van uw neef had u voor de machtsovername alleen vernomen dat uw huis leeg was, maar over het lot van uw moeder hebt u geen enkel nieuws, en sinds wanneer uw huis dan leeg zou zijn kan u evenmin verduidelijken (CGVS p. 11). Opvallend is dat deze neef er dan wel nog in slaagde voor de machtsovername naar uw huis te gaan waar hij uw documenten kon ophalen zodat hij u een kopie hiervan kon bezorgen. Sindsdien hebt u echter ook geen contact meer met deze neef, en u hebt geen contact gezocht met andere familieleden (CGVS p. 11)."

In zoverre verzoeker stelt dat hij de beperkte tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal heeft toegelicht, dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dat hij tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon en raadsman en dat hij volledig afhankelijk was van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de leiding van het onderhoud volledig in diens handen lag zonder enige controle, dat verzoeker volledig op zichzelf was aangewezen en dat hij de taal niet spreekt, wijst de Raad erop dat er een tolk Dari aanwezig was tijdens het interview. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek verklaarde de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Dari beheerste (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 7 "Bijlage 26"). Verzoeker gaf tevens aan het Dari voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (*Ibid.*, "Verklaring betreffende de procedure"). Verzoekers betoog dat hij de taal niet spreekt, kan aldus niet worden weerhouden. Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Daarenboven betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden de kernelementen van zijn relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct kan weergeven. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon hierop enige impact heeft. Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat verzoekers verweer geen afdoende verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoeker verder nog stelt dat het enige wat kan worden vastgesteld is dat zijn handtekening aangebracht is op de handgeschreven vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hieruit kan worden afgeleid dat zijn akkoord met de inhoud hiervan wordt bevestigd maar dat de bewijswaarde van deze handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman, dat er evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden hem werd gevraagd om een handtekening te plaatsen, dat van hem daarentegen wordt verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd wordt, dat dit des te meer geldt omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd, dat de bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook (bijzonder) relatief is, gelet op bovenvermelde omstandigheden, dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de omstandigheden waarin een dergelijk verslag tot stand komt en dat de vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal aldus niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van het asielaanvraag te ondermijnen, is de Raad van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de tegenstrijdigheden in zijn aanvraag had kunnen wegnemen. Verzoekers betoog dat zijn handtekening een relatieve bewijswaarde heeft, wordt niet aanvaard.

Waar verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud antwoord gaf op de vragen die hem werden gesteld naar best vermogen, dat op alle vragen kort moest worden geantwoord, dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen op het commissariaat-generaal, dat hij zijn medewerking verleende en zich beperkte tot de hoofdlijnen en dat de controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op wordt gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielaanvraag. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielaanvraag, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Verder benadrukt de Raad dat de CGVS-vragenlijst en de DVZ-verklaring verzoeker werden voorgelezen in het Dari en hij deze ter goedkeuring heeft ondertekend, waardoor, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Bij gebrek aan een dienstig verweer aangaande de overige door de verzoeker neergelegde documenten, neemt de Raad de volgende correcte en pertinente motivering van de commissaris-generaal over: *“De door u neergelegde documenten aangaande de werkzaamheden van uw broer, moeder en vader kunnen bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden niet remediëren. Zulke documenten kunnen uw verklaringen enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen van uwer zijde, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven verwijst het CGVS opnieuw naar de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie blauwe map) waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien legt u enkel kopieën van documenten neer, waarvan bekend is dat zij middels eenvoudig knip- en plakwerk makkelijk na te maken zijn. Deze documenten volstaan op zich niet om de activiteiten van uw ouders en broer te staven. Wat er ook van zij, u hebt op geen enkele wijze een concrete en individuele vrees bij een terugkeer naar Afghanistan aannemelijk gemaakt.”*

Waar verzoeker verwijst naar zijn tattoos en zijn langdurig verblijf in Europa en dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afgaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd.

Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesities*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de taliban-codes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren

naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, "*Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende

lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na verblijf in een Europees niet-islamitisch land en het feit dat hij getatoeëerd is en dus als pro-westers en als anti-taliban zal gepercipieerd worden, wat hierboven reeds werd besproken. Verzoeker maakt verder zijn vluchtrelaas echter niet aannemelijk, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin*

degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91). De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen,

zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19- pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp.

Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kabul (district Paghman). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP